

Arrest

nr. 109 560 van 10 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. GYSEMBERG loco advocaat S. VAN ROSSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat de door hem aangevoerde problemen niet geloofwaardig zijn, en er thans in Nepal geen sprake meer is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten. Zo verzoeker stelt dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en hij alleen de hoofdlijnen mocht aangeven biedt dit geen verklaring voor de vaststelling dat zijn verklaringen aangaande de moorden op Arun Kumar Singhania en Uma Singh geenszins stroken met de objectieve informatie enerzijds en het besluit dat hij niet aannemelijk maakt journalist te zijn in Nepal, zoals gedetailleerd wordt toegelicht, anderzijds. Waar verzoeker zich in het verzoekschrift de vraag stelt waarom de neergelegde documenten niet voldoende zijn ter ondersteuning van zijn relaas en zijn profiel en hij een krantenartikel voorlegt waarin hij wordt vermeld, benadrukt de Raad dat voorgelegde documenten beoordeeld worden rekening houdende met de verklaringen van de verzoeker en de andere elementen en vaststellingen, in casu het feit dat verzoeker als journalist geen enkel artikel kon voorleggen die hij schreef/publiceerde, de vaststelling dat op het internet geen enkel resultaat werd gevonden bij een google-zoekbewerking op zijn naam, en hij niet terug te vinden is op de overheidslijst van de in de periode 2067/2068 in Nepal geregistreerde journalisten, concrete vaststellingen die worden betwist. Het voorgelegde krantenartikel, dat overigens slechts een fotokopie is en niet vertaald werd, kan gelet op het voorgaande het besluit niet in een ander daglicht plaatsen.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Met een algemene beschrijving van hoe het er volgens verzoeker aan toe gaat in Nepal en de toevoeging van algemene rapporten toont verzoeker niet aan dat de Commissaris-generaal op basis van de in het administratief dossier toegevoegde informatie een verkeerd besluit genomen heeft over de veiligheidssituatie in Nepal in het licht van artikel 48/4, § 2,c) van de vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan op zich om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 25 juli 2013 opgenomen grond, legt verzoekende partij de originele krant neer waarvan zij een gekopieerde bladzijde had toegevoegd aan haar verzoekschrift. Ter terechtzitting gevraagd naar meer toelichting over deze krant, met name wanneer deze krant werd gepubliceerd en waarom zij dit stuk pas nu neerlegt, antwoordt verzoekende partij dat de krant werd gepubliceerd op 3/6/2068, wat volgens de krant 20 september 2011 is, en zij dit stuk neerlegt omdat het verband houdt met haar problemen en zij deze krant pas opgevraagd heeft na het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat toen bleek dat zij bewijzen nodig had. Verzoekende partij stelt dat ze voor de rest niets toe te voegen heeft.

De ter zitting door verzoekende partij neergelegde originele krant is echter, net zoals de eerder aan het verzoekschrift gevoegde gekopieerde bladzijde uit die krant, niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat dit stuk conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

Bovendien, zo herhaalt de Raad, worden voorgelegde documenten beoordeeld rekening houdende met de verklaringen van verzoekende partij en de andere elementen en vaststellingen, *in casu* het feit dat verzoekende partij als journalist geen enkel artikel kon voorleggen die zij schreef/publiceerde, de vaststelling dat op het internet geen enkel resultaat werd gevonden bij een google-zoekbewerking op haar naam, en zij niet terug te vinden is op de overheidslijst van de in de periode 2067/2068 in Nepal geregistreerde journalisten, concrete vaststellingen die niet worden betwist, laat staan weerlegd.

Met betrekking tot de uitleg van verzoekende partij dat zij de krant pas heeft opgevraagd na het gehoor bij het Commissariaat-generaal omdat toen bleek dat zij bewijzen nodig had, wijst de Raad erop dat verzoekende partij reeds van bij de aanvang van haar asielprocedure op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van identiteits- en andere documenten ter staving van haar relaas en gevraagd al het mogelijke te doen om deze (zo snel mogelijk) te bekomen. Verzoekende partij haar verklaring inzake het (dermate) laat(tijdig) neerleggen van de krant is dan ook geenszins ernstig.

Verzoekende partij heeft, zo geeft ze zelf aan, voor de rest niets toe te voegen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS